

In deze laatste maand van het jaar een bijzonder herplaatsverhaal. Een ontroerend verhaal over eindelijk écht thuiskomen, over een veilige haven en geborgenheid.

Dit is het verhaal van Bink, Stijn, Joris, Fred en Bo, vijf bassets met een enorme rugzak die in een tijdsbestek van nog geen twee jaar een veilige haven vonden in het gezin van Charlotte en Peter.

Van huis uit zijn Peter en ik opgegroeid met honden, en onze kinderen zijn met de haren in de wieg geboren. Peter en ik hebben zelf ook altijd honden gehad; uit het asiel, gratis af te halen, wie o wie wil hem nog hebben, enz. Het ras maakte eigenlijk niet zo uit, hoewel ik wel altijd tegen Peter had gezegd dat er "ooit" een basset zou komen. Peter begon dan meteen tegenargumenten aan te voeren, zoals het lopen met kruiwagens en niet vooruit te slepen... Totdat ik in 2008 te horen kreeg dat ik kanker had en vond dat ik recht had op een basset. Als troost.

En dus kroop ik achter mijn computer en ben gaan zoeken. Niks op MP, niks in het asiel. Een puppy kon wel, maar ik weigerde honderden euro's te betalen voor een hond terwijl de asiels uitpilden.

Tussen al die honden die wij uit het asiel hebben gehaald zat een boxer. Tijdens het zoeken naar informatie op internet kwam ik een herplaatssite voor boxers tegen. Ik ben toen gaan zoeken of er ook zoiets was voor Engelse Bassets en die heb ik gevonden.

Er stonden toen 3 honden op de site, waarop ik het aanvraagformulier heb ingevuld. Peter wist van niks en ik dacht dat ik nog maanden de tijd had om hem voor te bereiden op de komst van een basset. Nu wil het dat ik net op versturen had gedrukt en meteen werd gebeld met de mededeling dat ze een basset voor mij hadden: Bink.

Bink had de eerste 5 jaar van zijn leven bij iemandgewoond waar ik niks van weet. Hij is van daaruit in een gezin geplaatst met een kleuter, waar hij 3 maanden mocht blijven en weer de deur uit mocht. Het zou om baknijd gaan en hij zou uitvallen. Omdat hij daar acuut weg moest was hij naar een opvanggezin gebracht. Wij zijn Bink gaan halen en troffen een hond aan die erg op zichzelf was en je argwanend tegemoet trad.

Thuisgekomen ging het in één keer goed met de andere honden (een Jack Russel en een vuilnisbakje). In die zin dat er niet gevochten werd, maar hij maakte verder geen contact met hen. Tussen al dat argwanende gedrag zagen wij een hondenjongen die om een aai over zijn kop vroeg, vastigheid en geborgenheid zocht. Bink spuugde bloed en ik dacht dat hij maagproblemen had, maar achteraf gezien was het puur stress en spanning.

Op de site stond intussen ook Stijn. En voor haar passeerde de ene noodoproep na de andere mijn beeldscherm. Stijn had ook de eerste 7 jaar van haar leven bij hetzelfde gezin gewoond. Zij waren verhuisd en Stijn kon de trappen van de flat niet op.

Daarom hadden ze haar in het leegstaande huis neergezet wat nog te koop stond, in haar eentje, en daar heeft ze alles bij elkaar gegild. Ook Stijn kwam in de noodopvang en ook Stijn zijn wij gaan halen. In de noodopvang had ze al langzaam geleerd dat niet iedereen haar in de steek liet. De eerste nacht heeft ze bij ons wel gepiept maar daar is het bij gebleven. Ook van Stijn weten wij verder niks af. Wij troffen een hond aan die constant bang was om geschopt of geslagen te worden. Ze dook dan helemaal in elkaar en kwam daarna met haar zielige ogen bij je om geaaid te worden.

Bij alles wat ze deed keek ze je aan met die grote ogen met een vraag van "doe ik het goed?" En als je haar dan aaide sprong ze blij om je heen en bleef er bijna in van blijdschap. Zowel Bink als Stijn waren niet gewend om uitgelaten te worden en hadden geen conditie. Je zag de honden zich steeds verder ontspannen en het ging heel goed met alles en iedereen.

Omdat de herplaatssite onder mijn favorieten stond kwam ook Joris in beeld. Een noodoproep voor een basset die 9 zou worden (8 bleek later, maar dat terzijde). Zowel Peter als ik waren meteen alert (zeg maar geïrriteerd) omdat het om een hond op leeftijd ging. Wie doet nu een bejaarde de deur uit?!

Ik heb gebeld en gevraagd wat er met hem was en waarom hij acuut ergens geplaatst moest worden. Joris bleek de eerste 8 jaar gewoon steeds bij dezelfde mensen te hebben gewoond die hem de deur hadden gewezen omdat ze geen tijd meer voor hem hadden. Joris was het huis nog niet uit of het nieuwe behang zat al op de muur en de verfkwast kwam al tevoorschijn.

Joris is toen herplaatst en kwam bij een gezin waar hij dus acuut weg moest omdat de zoon des huizes niet tegen zijn kwijl kon. Hij is daar 2 weken geweest. Joris kwam ook bij ons.

Ik zie hem nog het terrein op komen. In zijn huppelpasje zich afvragend wat er nu weer ging gebeuren. Bink is geen kleine hond maar wij zagen een kolos aankomen. Hij stonk vreselijk naar een chemische aardbeienlucht. Ze hadden

hem helemaal ondergespoten en het heeft weken geduurd voordat die lucht weg was. Ook met Joris ging het goed met de andere honden. Inmiddels hadden we er 5. Ons zomaarwat hondje Boemer was intussen 16 jaar geworden en hem hebben we rustig laten inslapen, tussen de andere honden, toen hij echt niet meer kon. Boemer was een gratis af te halen hondje (5 jaar) omdat de mensen op vakantie moesten. Intussen zijn we in november 2009. Bo stond al een tijd op de site en bleef er maar op staan. Werd een paar maal gereserveerd maar dat werd steeds weer ingetrokken. Op een ochtend doe ik mijn computer aan (februari 2010) en zie een noodoproep voor een basset van 14 jaar.

Nog voor ik een keer extra adem had gehaald had ik de telefoon al te pakken, en die zelfde avond werd Fred gebracht. Een Franse. Van Fred schijnen wij baas nr. 7 of 8 te zijn. Fred was heel onzeker, schrikkerig, ging er steeds vanuit dat hij geschopt of geslagen werd en stond maar te bibberen en dook steeds in elkaar. Hij hoestte vreselijk en stonk gigantisch uit zijn bek.

Omdat hij niet wilde dat ik naar zijn gebit keek heb ik dat zo gelaten. Ik had al gezien dat er veel tandsteen zat en was toch van plan om met hem naar de dierenarts te gaan. Hij kreeg daar een roesje (ik moest ervoor tekenen, het was op eigen risico vanwege zijn leeftijd) en daar hebben ze zo goed en zo kwaad als kon zijn gebit enigszins geprobeerd te fatsoeneren.

Zijn tanden waren helemaal vergroeid met zijn tandvles en er zat een partij tandsteen op zoals ik nog nooit had gezien. Er werd ook een foto van zijn hart en longen gemaakt omdat hij alleen maar aan het hoesten was. Hij kon nog geen tel liggen. Het bleek dat hij een dusdanig groot hart had, dat die tegen zijn luchtpijp aan duwde. Hij gebruikt daar medicijnen voor en het gaat eigenlijk heel goed.

Maar intussen stond Bo nog steeds op de site en Peter zei op een zaterdagmorgen dat het dan ook niet meer uitmaakte dat we 6 honden zouden hebben. Meteen gemaaild en de volgende dag was Bo bij ons. Bo had maanden in de noodopvang gezeten waar hij terecht was gekomen op 2 jarige leeftijd. Bo was totaal aan zijn lot overgelaten, was met van alles geschopt en geslagen, had de eerste 2 jaar van zijn leventje buiten gewoond en zijn enige verdediging was bijten. Was totaal wantrouwend naar alle mensen. Toen hij bij ons kwam had hij al heel veel geleerd dankzij het gastgezin waarin hij verbleef. Bij ons had hij een moeilijke start en in het begin ging het niet van een leien dakje. Bo greep Fred, haalde uit naar onze kinderen en wij waren alleen maar bezig met op hem te letten. Omdat zowel onze kinderen als de andere honden hiervan van slag raakten, hebben wij tegen Bianca gezegd dat het niet ging. Als hij terug kon naar het gastgezin en daar permanent kon blijven moest hij terug. Omdat die garantie niet kon worden gegeven is hij toch bij ons gebleven.

Met veel vragen, informatie verzamelen en adviezen van anderen zijn we nu ruim een half jaar verder en schaam ik me ervoor dat ik toen heb opgegeven. Bo is een ADHD-hond, maar met de zekerheid en rust die hij inmiddels heeft gevonden gaat het helemaal goed met hem. De rust is wedergekeerd. Met uitlaten is hij nog onzeker en loopt nog steeds met zijn staart tussen zijn poten, als je zijn tuigje om doet ligt hij nog elke dag op de grond, als je hem vraagt te komen of naar de bench te gaan (wat hij allemaal doet) kruipt hij als eerste nog steeds in elkaar. Als we bezoek krijgen moet hij in de bench omdat hij al een paar maal het bezoek had gebeten. Je zag aan hem dat het uit voorzorg was, zo van "ik bijt vast want je gaat me toch slaan". Tegenwoordig moet hij nog wel in de bench als er bezoek binnenkomt, maar als hij zijn bekje houdt laten we hem eruit en gaat hij begroeten. Wij houden hem dan nog wel in de gaten maar het gaat heel goed.

Nu ruim 2 jaar verder en 5 bassets rijker kunnen we zeggen dat het heel goed gaat. Ze krijgen sinds een jaar versvlees als eten en dat is voor allemaal heel erg goed. Alleen maar voordelen ervan. Als ik dan nog denk aan die zak brokken die bij Fred werd meegeleverd en zijn gebit nog voor me zie...

Bink laat het sinds een maand of 3 toe dat er iemand naast hem ligt.

Stijn vraagt nog steeds om de goedkeuring van haarzelf en is dan helemaal blij als ze dat weer krijgt.

Joris is oud geworden. Eten en slapen is zijn divisie.

Fred scharrelt in de rondte. Eet met smaak zijn vlees op, is helemaal blij als hij uit mag (samen met Joris, het OL-rondje) en heeft het nog naar zijn zin.

En Bo is onze baby. Hij is heel aanhankelijk, kan zich steeds meer in vertrouwen aan ons overgeven, kruipt helemaal tegen je aan en op schoot en valt dan pas in slaap. Hij speelt met onze Saar (JR, de enige die we van pup af aan hebben), Stijn en Bink.

Kortom, ze zitten hier op hun plek en mogen oud, grijs en bejaard worden.

